

Graag uw reacties:  
[www.deflo.be](http://www.deflo.be)  
[luc.deflo@gmail.com](mailto:luc.deflo@gmail.com)

DEFLO

# Schimmen

**Manteau**  

---

THRILLER

Dank aan mijn testlezers:

Choi Deblieck, Sam Helsen, Eva Parent en Jan Vrints

© 2009 Uitgeverij Manteau / Standaard Uitgeverij nv en Luc Deflo  
Standaard Uitgeverij nv, Mechelsesteenweg 203, B-2018 Antwerpen  
[www.manteau.be](http://www.manteau.be)  
[info@manteau.be](mailto:info@manteau.be)

Vertegenwoordiging in Nederland: Uitgeverij Unieboek BV,  
Houten  
[www.unieboek.nl](http://www.unieboek.nl)

Eerste druk oktober 2009

Omslagontwerp: Wil Immink

Omslagfoto: © Marcin Klepacki / Arcangel Images / Imagestore

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden  
verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevens-  
bestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze,  
hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of  
op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming  
van de uitgever.

ISBN 978 90 223 2429 5

D 2009/0034/516

NUR 330

Ingrid Dejongh was zat. Niet stoned.

Haar grote ogen, nog steeds onschuldig en babyblauw, scanden de ruïne waarin ze huisden. Eerst argwanend, toen ronduit bang. De huid rondom haar ogen was slap en uitgezakt. Vaal en geel met een fijnmazig netwerk van scheurtjes, de eerste tekenen van verval. In haar brein, beneveld door alcohol en vermoeidheid, werden het diepe groeven. Barsten, spelonken waar, ten slotte, haar ogen uit zouden wegvluchten. Als ze er al niet simpelweg uit tuimelden. Een regelrechte puinhoop was het, die niet meer kon worden gecamoufleerd met wat ordinaire make-up. God nee, daar moest plastische chirurgie aan te pas komen en daarvoor had ze hem nodig.

Ze gaf een nijdige draai aan de spiegel en staarde met een holle blik voor zich uit, naar de donkere voortrazende tijd, die geen genade kent en uiteindelijk alles en iedereen verzwelgt.

‘Bullshit.’

Haar kleine vuist trommelde op het stuur. Het was voorbij. Dit leven was een hoofdstuk dat definitief werd afgesloten, hier en nu. De tachtigjarige halfseniele imbeciel bij wie ze vandaan kwam en die ze in de kou had laten staan, was de laatste geweest die kwijlend haar kniekousen had afgepeld en wier groezelige handen bevend van jicht de

kleurige strikjes in haar haren hadden losgeknoopt, haar heimelijk volgietend met champagne in de hoop dat ze dan wat toegeeflijker zou zijn.

Ingrid Dejongh zag hen, in gedachte. Ze vormden een cirkel, een perpetuum mobile, al die ouwe afgebladderde mannen. En zij, het meisje, daarmiddenin. Er was geen ont-komen aan. Ze walgde van dat beeld. Ze walgde van zichzelf.

‘Nee’, schreeuwde ze. ‘Gedaan ermee. Ze mogen op zoek gaan naar een ander stuk speelgoed, de verdomde losers.’

De krachtige motor grolde en liet de naald van de kilometer-teller in een paar seconden van honderdveertig naar tweehonderd klimmen. Ingrid Dejongh wilde nog maar één ding. Thuis zijn en slapen, en vooral: een punt zetten achter haar verleden. Ze wilde vrouw zijn. Dat was de uitdaging waarvoor ze stond. Misschien een man aan de haak slaan, een heel gewone kerel. Ze had ze maar voor het uitkiezen. En wie weet, een leuk stel kinderen erbij. Ze was tenslotte nog maar veertig. Het kon nog. Nu wel.

Ze draaide de spiegel een kwartslag en nu zonden haar ogen een boodschap uit van hoop en aanvaarding, en ze vertelden haar dat ze mooi was en dat niet zij de puinhoop was maar haar verleden, geconcentreerd in de elegante handtas van Delvaux, die naast haar op de passagiersstoel stond. Op de plaats waar haar man behoorde te zitten. Ja, zo moest het zijn.

De ruit gleed omlaag en terwijl de razende windvlagen haar de energie gaven die ze nodig had, trok ze de rits open. In een impulsieve bui van dadendrang wilde ze haar handtas en daarmee haar hele verleden oppakken en weggooien.

Ze bedacht zich toen haar vingers het gladde plastic voelden. Ze zou het geld meer dan nodig hebben. Want op een ruïne moet gebouwd worden. En daarvoor zou Claude – ook

monsters hebben een naam – opdraaien. Dat was hij haar verschuldigd. Zoals normale ouders doen, hun kinderen helpen. Hun een zetje geven om het in het leven te maken.

Ingrid Dejongh gruwde van de gedachte. Haar vingers wriemelden in het zijvakje van de tas en vonden het dichtgevouwen stuk papier. Het vloog het raam uit, als compensatie, en nog voordat het de grond raakte, waaierden de korrels alle kanten op. Terwijl het raam zich hermetisch sloot, stuiterden en tolden ze in de felle windvlagen, totdat ze stil bleven liggen, krachteloos, in spleten en kieren waar hun duivelse krachten geen vat op hadden.

‘In mijn neus hebben ze niks meer te zoeken.’

Die was vanaf nu cocaïnevrij.

Ondanks haar dappere daad voelde Ingrid de onzekerheid knagen. Ze staarde naar het plastic zakje. Naar de lief-tallige rode hartjes op het witte textiel. Hartjes die voor haar ogen opzwoollen, barstend van smeerlapperij. Ze zwollen en krompen, pervers pompend met hun geile rode lijven. Ze zouden haar verzwelgen met huid en haar. Ze keek opzij naar de duistere, warrige bomen, naar die waanzinnig voorbijschietende lappendeken van grijs en groen en wit en zwart. Wit en zwart!

De schreeuw schalde door de auto en toen ze haar ogen opentrok, kon Ingrid Dejongh de fatale klap tegen de vangrail slechts voorkomen door een felle ruk aan het stuur te geven. De ranke Mercedes schokte en schudde, maar de wielen behielden hun grip op de weg.

‘Bedankt, paps’, mompelde Ingrid gelaten en die woorden, in een mengeling van haat en melancholie, bleven hangen. Seconden lang. Verstikkend, drukkend, alsof zijn geest, die nooit zou weggaan, naast haar zat en aan haar borstbeen knaagde. Ze krabde, op de plek waar het jeukte, totdat haar huid bloedrood zag.

‘Wit en zwart’, mompelde ze verward. Was hij echt zo slecht? Ze frunnikte aan haar plooirokje en wiebelde met haar dij, die werd gestreeld door mals kalfsleder. Wie had haar deze luxueuze wagen cadeau gedaan? Hij. Toch? En wat had hij ervoor in de plaats gekregen? Niks. O, ja, hij had twee gezichten, dat zeker.

‘Maar hebben we dat niet allemaal?’

Ze moest haar nieuwe leven met een schone lei beginnen. Eerlijk zijn. Ook voor zichzelf. Alles wat er was gebeurd. Was het zijn schuld? Nee, natuurlijk niet. Het was ook haar schuld.

Wat was er eigenlijk gebeurd? Stricto sensu? Niks. Eigenlijk niet. Die gedachte bracht haar nog meer in verwarring. Wat had ze al die tijd haar moeder aangedaan, en ja, zelfs haar zus? En al die andere mensen die bekommerd om haar waren?

Ingrid Dejongh minderde snelheid en gaf dan wat gas bij. De Mercedes gleed soepel door de bocht.

Wilrijk.

Bijna thuis.

Pas toen ze uitstapte en naar haar duplex liep, voelde ze hoe dronken ze was. Ze zocht steun aan een gevel en probeerde heel hard om de opengereten kat in de goot niet te zien liggen, want aan die symboliek had ze nu geen boodschap. Ze zou het goedmaken. Met iedereen. Zelfs met Claude. Hij kreeg zijn hartjes terug. Gratis. Bij wijze van afscheid. Het maakte niet uit wat hij ermee zou doen. Al ging hij ermee slapen, tot het einde der tijden.

Na drie pogingen stak de weerspannige sleutel eindelijk in het slot. Nog een verkwikkende douche nemen, dat zou ze doen. Alle, maar dan ook letterlijk alle smeerlapperij van zich afspoelen en dan lekker naar bed. En dromen. Van een mooie en onbevleete toekomst. Van nul. Helemaal opnieuw beginnen. Hoewel.

Terwijl ze de gang inwaggelde gleden haar vingers langs haar borsten. Borstjes, waren het. Deskundig verkleind. Ook al met de financiële steun van Claude.

‘Mijn vliegenschietjes.’

Ze giechelde. Misschien groeiden die dingen wel spontaan aan. Bij haar nieuwe man. Wie weet. Morgen al. Morgenvroeg zou ze starten met puinruimen.

Ze stak het licht aan, strompelde de keuken in en trok de koelkast open op zoek naar fris mineraalwater. Reiniging, catharsis, vanbinnen en vanbuiten. Dat was wat ze nu nodig had.

‘Puinruimen’, mompelde ze terwijl ze moedeloos in de koelkast staarde. Een zootje, een imitatie van haar leven. De ijskast pilde uit met van alles en nog wat. Slappe groenten, voos fruit, een halve banaan in een hele schil. Alles, behalve wat ze echt nodig had. Water. Bron van leven. De hele keuken was trouwens een zootje.

‘Verdomme, Ingrid’, mompelde ze. ‘Slons.’

Haar ogen lichtten op toen ze op de grond, half verscho- len achter de koelkast, het opengebroken pak met de flessen mineraalwater zag. Soms ligt het geluk in een klein hoekje. Ze pakte een fles, schroefde de dop eraf, dronk gulzig en smakte met haar barbielippen, ook al betaald door papa Claude.

Ze deed het licht uit in de keuken, liep naar de hal en bewonderde zichzelf in de staande spiegel. Ze moest er bijna om lachen. Ze leek Roodkapje wel, maar dan in het groen. Ze trok de glimmende, hoepelvormige cape over haar hoofd en gooide ze over de kapstok. Op de trap begon ze alvast de kleurige strikjes uit haar opgestoken blonde haren te peuteren. Ze wankelde en moest zich vastgrijpen aan de trapleun- ing. God, wat was ze zat. Ze wilde hardop lachen, maar hield zich in.

Iemand anders giechelde. Boven. Op de overloop. En die iemand had het klaarblijkelijk best naar zijn zin.

Pas toen ze boven was, besepte ze dat het geluid geen giechelen was maar een broeierig hijgen. Er stond een paar schoenen voor de deur. Van die nuchtere enkelhoge laarsjes. Die zou ze herkennen, overal en altijd. Die droeg hij dag en nacht.

Ingrid Dejongh staarde naar de deur van de kleine mansardekamer, waarachter in haar gedachten het lawaai aanzwol tot een tropische storm. Twee fronten, hoge druk en lage druk, die elkaar de suprematie bevochten. Die onder en over en in elkaar gleden en bonkten en zelfs briesen, zoals het hinnikende paard achter de deur.

Dejongh verstijfde. Ze balde haar vuisten, totdat de knokkels wit zagen. Dit kon ze niet geloven. Dit. Niet.

Ze rukte de deur open en de schreeuw perste alle lucht uit haar tengere lichaam. Twee paar ogen van glas staarden haar aan. Ze zonk op haar knieën, bonkte haar voorhoofd tegen de plankenvloer en stamelde: 'Een nieuw begin.'

Het bed kraakte. Dat was de detonator die haar hoofd deed exploderen. Ingrid Dejongh gromde en vloog overeind. Haar scherpe rode nagels fonkelden in het gedempte licht van de halogeenspot. Ze schoot vooruit, als een moegetergd beest.

'Smeerlap!'

Dirk Deleu genoot van zijn vrije dag. Van zijn vrije maand eigenlijk. Hij, de streber, was aan het oefenen hoe een mens zich moet ontspannen. Het was nodig, want hij had op het randje van een burn-out gestaan. Het was Nadia, zijn lief, die erop had aangedrongen, zoal niet had geëist, dat hij het eventjes wat kalmer aan zou gaan doen. Nadia Mendonck was aan het werk nu. Ze was vandaag in opleiding, in Antwerpen. Nadia, die opnieuw bij hem was ingetrokken. Ze hadden hun oude leventje hervat, alsof er nooit iets was gebeurd.

En hier zat hij nu. Relaxed in het lentezonnetje. Op het terras van De Cirque. Hij was bijna door zijn krantje heen en bladerde door de regionale bladzijden toen hij vanuit zijn ooghoek de blik van de vrouw ving. Ze zocht al de hele tijd oogcontact, zij het onopvallend. Ze dronk thee, de derde kop al. Blond was ze, en tenger, en hij had het gevoel dat hij haar kende, maar verder dan een gevoel kwam hij niet. Raar, want hij mocht dan al een kluns zijn in het onthouden van namen, gezichten vergat hij nooit.

Trouwens, de mooie blondine zat daar niet zomaar. Ze had interesse voor hem. Deleu raakte ervan in de war. Hij vouwde de krant netjes in vieren en toen hij de kelner wenkte om de rekening te betalen, werd zijn voor gevoel bevestigd. Ze kwam dichterbij.

‘Dag Dirk.’

Deleu knikte schaapachtig, slikte net niet en nam zich voor om vooral niet te verdrinken in die heldere, blauwe ogen. Hij concentreerde zijn aandacht op Nadia. Nadia had korte blonde haren, nogal jongensachtig. De vrouw met haar prachtfiguur die nu voor hem stond, had golvende blonde lokken. Haar uitstraling was zachter dan die van Nadia. Misschien sensueler ook. Natuurlijk sexy was ze. Ze had iets meisjesachtigs maar met een zweem van dierlijke aantrekkingskracht.

‘Hallo.’

‘Je kent me niet meer.’ Haar lippen waren sensueel. Haar tanden maagdelijk wit en perfect. Nadia had een tand die wat schuin stond. Het had zijn charme.

‘Euh’, hij wilde het niet maar het was al gebeurd. Hij voelde zich zo dom nu met zijn wegvlochtende ogen. Hij kon het niet helpen. Waarom toonde hij niet wat meer branie bij de vrouwen?

‘Mag ik even gaan zitten?’

‘Ja. Jaja’, zei het schaapje en het knikte goedmoedig.

‘Ingrid.’ Ze stak haar hand uit. Ze had mooie slanke handen. ‘Ingrid Dejongh.’

Deleu kon het amper geloven. ‘Nee’, zei een stemmetje binnen in hem. ‘Dit kan niet.’ Hoewel, mensen veranderen. Ze worden ouder. Ook vrouwen. Ze was bloedmooi. Zeer zeker. En hij had nog vaak aan haar teruggedacht. Je eerste liefde vergeet je zomaar niet. Maar hij had zich haar helemaal anders voorgesteld. Niet zoals de vrouw die nu voor hem stond en hem taxeerde, onopvallend, zoals alleen vrouwen dat kunnen. In zijn gedachten was ze nog steeds hetzelfde meisje van toen, alleen een paar maatjes groter. Het meisje dat achterop zijn fiets zat toen hij het had aangedurfd het ‘aan te vragen’. Met zijn grote bange ogen strak op

het asfalt gericht. Toen ze 'ja' zei, bijna nonchalant met haar blonde vlechten wapperend in de wind, was hij bijna van zijn fiets getuimeld van geluk.

'Je kent me niet meer.'

In de woorden klonk ontgoocheling door. Deleu keek haar aan. Ze frustelde in de kraag van haar blouse. Het hartje tussen haar duim en wijsvinger was van zilver.

Deleu trok zijn ogen wijd open. Hij zou het herkennen, altijd en overal. Zowat zijn hele spaarpot had hij er destijds aan opgecofferd. Om het te kunnen kopen. Bijna honderd frank. Voor haar. Voor Ingrid. Zijn lief en zijn leven. Hij had het met de post opgestuurd, naar haar nieuwe adres. En nu pas, zovele jaren later, wist hij eindelijk dat het zijn bestemming had bereikt. Dat besef maakte een golf van emoties los. Belachelijk, probeerde hij zichzelf in te prenten, maar toch.

'Heb jij ook ooit wel eens gedacht aan al die jaren, die we samen hadden kunnen delen.'

'Ingrid', zei Deleu, en hij glimlachte en nu pas zag hij de mooie vrouw die ze was geworden. En hij kon het amper geloven. Hij wilde alles weten nu. In een paar seconden haar hele leven doorgronden. 'Ja. Natuurlijk. Hoe gaat het met jou?'

'Ik heb het altijd gehouden', zei Ingrid, ingetogen, met geloken ogen. 'Ik draag het vaak. Als ik het moeilijk heb. Het helpt.'

Deleu wist niet hoe hij hierop moest reageren. Hij zocht vertwijfeld naar woorden.

'Ik weet dat het stom gaat klinken. Maar het was geen kalverliefde. Voor mij niet.'

'Voor mij ook niet', zei Deleu en het klonk lullig in zijn oren. Hij was van de kaart. 'Wat is je probleem?' vroeg hij, om maar iets te zeggen.

Ingrid Dejongh legde haar hand op de zijne. Uit haar ogen straalde een begripvolle, zachte gloed.

‘Maak je geen zorgen. Ik ga je niet langer lastigvallen’, zei ze en maakte aanstalten om weg te gaan. ‘Ik had je zien zitten en wilde gewoon...’

‘Ingrid?’

‘Ja.’

‘Blijf.’ Hij maakte een uitnodigend gebaar. ‘Blijf nog even. Om bij te praten.’

Ingrid Dejongh twijfelde. Toen Deleu het gebaar herhaalde, lachten haar ogen. Ze leek opgelucht. Ze ging zitten.

‘Ik dacht. Dirk zal wel getrouwd zijn. En zo.’

‘Maakt toch niet uit. En jij?’

‘Ik niet. Ik ben de ware nog steeds niet tegen het lijf gelopen. Denk ik. Jij wel?’

In die laatste twee woorden zat een wereld van emoties.

‘Ik ben aan een herkansing toe’, grijnsde Deleu, maar ze doorzag zijn pose moeiteloos. Zoals vroeger.

‘Stoere jongen. Ik ken jou, Dirk. Ik ken je beter dan jij jezelf. Je bent rechercheur. Ik volg jouw heldendaden, in de krant. Mijn dappere ridder.’ Dat laatste zinnetje was erover en ze wist het. Deleu wist het ook. Ze lachten er smakelijk om, een lach die het stapelijs van de jaren moeiteloos deed wegsmelten.

Het zelfgemaakte kamp van takkenbossen op het braakliggend stuk grond tegenover haar ouderlijk huis herrees in al zijn glorie. De gele bremstruiken. Het kniehoge gras. Hij, de ridder. Zij, de jonkvrouw. Het was daar in hun kasteel vol onvervulde kindervensen dat hij haar voor het eerst had gezoend. Echt gekust. Tong tegen tong.

De beelden overrompelden hem. Hij kon ze bijna proeven. Ingrid was weggelopen na die kus. Toen was haar stiefvader haar komen zoeken. En hij, hij had de rest van de

middag in het hoge gras gelegen, starend naar de heldere lucht totdat zijn ogen er pijn van deden. Overspoeld door geluk en een soort van absolute oneindigheid, een onkwetsbaarheid die je alleen in je kinderjaren kan ervaren. Er was ook ongeloof en bitterheid toen hij later op de avond aan zijn moeder was gaan opbiechten dat hij een meisje had en zijn vader had gebromd wie dat dan wel mocht zijn. Ingrid, had hij gezegd. Ingrid, had zijn vader herhaald, met misprijzen in zijn stem. Toch niet van bij Dejongh, zeker? Haar grootmoeder heeft nog met den Duits gecollaboreerd. Ze hebben die slons kaalgeschoren en met pek overgoten.

‘Jozef! Je overdrijft.’ Zo kwam zijn moeder tussenbeide. Kalm maar kordaat maakte ze haar echtgenoot erop attent dat de oorlog lang voorbij was en dat we lessen moesten trekken uit het verleden maar het niet oprakelen. En zeker niet verheerlijken. Vergeven en vergeten. Zoiets.

Pa was weggelopen. Verongelijkt in zichzelf mompelend. Zoals hij altijd deed als hij het onderspit moest delven. Altijd dus. Ma had haar zoon samenzweerderig in de schouder geknepen.

Deleu glimlachte. Hij kon het niet helpen. De beelden bleven zich opstapelen en vervulden hem met weemoed. Hij zag zichzelf in het gras voor het huis van de familie Dejongh. Uren had hij daar gelegen. In de hoop ergens achter een raam een glimp op te vangen van Ingrid, die zelden buiten mocht spelen van haar stiefvader. Alsof de man haar bezat. Hij bemoederde haar dag en nacht. En dan de pijn in zijn hart. Toen Ingrid van school moest veranderen en hij haar nooit meer zou zien. Omdat haar stiefvader had besloten te verhuizen. Nog één brief had hij gehad. Na het emotionele afscheid op school. Toen had hij dat hartje opgestuurd. Het hartje dat ze nu nog steeds droeg.

‘Heb je hem nog?’

Deleu schrok op uit zijn overpeinzingen.

‘De brief die ik je toen heb geschreven. Heb je die nog?’  
Er zat onderdrukte wanhoop in die woorden. Deleu kreeg  
het er koud van.

\*\*\*

Dirk Deleu stak het briefje met Ingrids mobiele nummer  
eindelijk in zijn portefeuille. Haar naam stond er niet op.  
Waarom hij die niet had opgeschreven, wist hij eigenlijk  
niet. In zijn spullen neuzen deed Nadia niet. Ach, het was  
niet nodig. Hij wist van wie het nummer was dat op het  
briefje stond.

Twee uur al zat hij hier. Twee uur nadat Ingrid was weg-  
gaan, na te denken over wat hij haar had beloofd en zich de  
hersenen te pijnigen over hoe hij die brief in godsnaam zou  
kunnen terugkrijgen, want hij bevond zich bij Barbara,  
zijn ex. Zoals al zijn oude spullen, waarvan hij van de mees-  
te trouwens was vergeten dat hij ze had.

Hoe vraag je aan je ex-vrouw een brief van je eerste liefde  
die je al die jaren hebt bewaard, tussen de brieven die zij  
hem had geschreven toen hij in het leger was. Deleu wist  
het niet. Misschien zou hij zijn zoon kunnen mobiliseren.  
Hoewel dat laf was, je kinderen de kastanjes uit het vuur  
laten halen. Bovendien was Rob op kot, in Leuven.

Deleu zuchtte en dronk het bodempje pils op. Hij staa-  
de in het lege glas. Hoewel ze het niet expliciet had gezegd,  
had Ingrid laten verstaan dat haar stiefvader haar destijds  
had misbruikt. Vandaar die brief. Die had ze geschreven in  
een vlaag van wanhoop. In de hoop dat Dirk – koene ridders  
verstaan de kunst om tussen de regels te lezen – iets zou  
hebben ondernomen. Een stille noodkreet was het geweest.  
Maar ridder Dirk was niet komen opdagen. Integendeel,  
Dirk had zijn spaarpot leeggemaakt en had een prul van  
honderd frank opgestuurd.

Je was nog jong, probeerde hij zichzelf te sussen, maar het was al te laat. Zijn hart klopte in zijn keel. De kiem van schuldbesef was gezaaid. Nee, je was niet jong. Je bent gewoon zelfzuchtig.

Ingrid wilde die brief graag terughebben. Daar kwam het zowat op neer. Omdat ze haar stiefvader voorgoed uit haar leven wilde bannen. Omdat ze helemaal opnieuw wilde beginnen. Omdat ze beseftte dat ze moest handelen en hem eindelijk zou durven confronteren met wat hij haar al die jaren had aangedaan. Tenminste, dat vermoedde Deleu, want Ingrid had op geen enkel moment op de man afgezegd wat haar bedoeling was. Ze had zijn vragen afgeblokt en niet in haar ziel laten kijken. Maar Deleu, die een gevoelsmens was, wist wel beter. Het was haar niet louter om die brief te doen. Het was een schreeuw om hulp. Een schreeuw naar de enige mens ter wereld, hij dus, die haar zou kunnen helpen. Om het hoofd te bieden aan die man, aan dat monster dat ze 'papa' moest noemen.

Was hij haar dan echt al die jaren blijven terroriseren? bedacht Deleu. Amper te bevatten was dat. Deleu zag hem weer voor zich. Die grote stugge man met zijn perkamenten vampierhuid. Hij droeg een ronkende titel, die Deleu zich niet meer kon herinneren. Hij was rijk, daar werd in de buurt over geroddeld. Logisch want hij was betoverd door Ingrids moeder. Die knappe hoer, volgens velen. Die haar kinderen liet bepotelen voor geld.

Deleu had ze toen niet begrepen, die woorden. Omdat hij ze niet in de juiste context had kunnen plaatsen. Of misschien wel omdat hij ze niet wilde horen. Nu wel. En je krijgt niet vaak een tweede kans.

'Ik vind die brief, Ingrid. Beloofd.'

\*\*\*

‘En. Hoe was je dag?’

‘Goed.’

‘Wat heb je gedaan vandaag?’ vroeg Nadia Mendonck en ze streek Deleu door zijn weerbarstige haar.

‘Gelezen. Krantje. Op het terras van De Cirque’, zei Deleu en hij zoende haar vluchtig op de wang. De judaskus bleef aan zijn lippen kleven toen Nadia vroeg: ‘Alleen?’

‘Ja.’

‘Waarom zoek je niet wat gezelschap op? Waarom ga je niet sporten? Je moet er het maximum uit halen, Dirk. Je batterijen opladen. Onder de mensen komen. Binnenkort begint het circus opnieuw.’

‘Circus?’

‘God, man. Die cursus. Wat een gelul. Die lesgever heeft nog nooit...’

De rest van het verhaal hoorde Deleu niet meer. Hij vroeg zich af waarom hij het haar niet gewoon vertelde. Van Ingrid en zo. De ‘en zo’, besepte hij, was de kern van de zaak. Nadia keek hem afwachtend aan.

‘Je hebt gelijk’, mompelde Deleu en hij slofte naar de sofa. Hij zag er vreselijk moe uit, vond Nadia en dus gunde ze hem wat ademruimte. Ze zouden straks wel praten. In bed. Gezellig samen tussen de lakens.

‘Wat eten we?’ flapte ze eruit.

‘Huh.’

‘Je gaat me toch niet vertellen dat je niet stiekem hebt gekookt. Ik ken jou.’

Deleu zat daar maar te zitten.

‘Grapje, schat.’

‘Nadia?’

‘Hmm.’

‘Nee. Niks.’

‘Hmm. Opgewarmde lasagne oké?’

‘Hmm.’

Wat was hij hier komen doen op een moment dat hij hier niets te zoeken had, en erger nog, waarom verzwegen hij dat hij hier was geweest?

Over dat complexe vraagstuk had Nadia Mendonck vandaagzowat de hele dag zitten piekeren. Ze was Deleu, die zijn huissleutels had vergeten, vanochtend achternagereden en had hem hier naar binnen zien gaan. Ze had bijna een uur gewacht maar hij was niet weer naar buiten gekomen. Nadat ze uiteindelijk, veel te laat, op haar werk was gearriveerd, had ze hem opgebeld met als intro de vergeten sleutels. Toen ze hem had gevraagd wat ze echt wilde weten, waar hij was, had hij haar doodleuk voorgelogen dat hij was gaan winkelen.

Gaan winkelen, verdorie. Hij had zich zelfs de moeite niet getroost om een acceptabele smoes te verzinnen. Dirk Deleu en winkelen, dat was een absurde combinatie. Bijna zoals een schrijver die zo gelukkig is dat hij het rookverbod in de horeca accepteert. Zoiets, ja.

Nadia kwam er niet uit. Wie weet, misschien was hij wel echt nieuwe kleren gaan kopen om straks met haar te gaan dineren, met als smoes dat hij met Bosmans op café ging, om wat bij te praten. Nieuwe kleren en starten met een nieuwe lei. Engisteren in bed was hij nog zo lief en teder geweest. Een doekje voor het bloeden. De smerige bedrieger!

Nadia Mendonck was niet van zins zich zonder slag of stoot naar de slachtbank te laten leiden en terwijl haar brein steeds grotere hoeveelheden gif produceerde, ging ze tot actie over. Ze duwde op de bel. De zware dingdong was het startsein. Van de eerste ronde.

Toen de deur eindelijk op een kier openging, balde ze de vuisten, maar wel achter haar rug.

Barbara Wittewrongel, Deleus ex, zag er stralend uit. Daardoor ging al een eerste alarmbelletje rinkelen. Ze had een handdoek om haar natte haren gedraaid en droeg een witte kamerjas. Ze straalde. Dingdoing. Wellicht had ze de hele middag naar het plafond liggen staren terwijl Deleu zijn oude huwelijksbeloften had hernieuwd met een stevig potje seks. Ervaring die hij had opgedaan bij haar. Want toen hij haar had leren kennen, stelde hij in dat opzicht niet echt veel voor.

‘Nadia?’

‘Dag Barbara.’

‘Wat... hmmm...’

‘Gewoon een vraagje’, zei Nadia en ze hield haar stem neutraal. ‘Is Dirk hier? Hier geweest?’

‘Ja. Vanmorgen. Waarom?’

‘Dat kwam ik eigenlijk aan jou vragen.’ Het klonk verongelijkt hoewel ze dat niet wilde. Ze had op haar tong willen bijten, maar het was eruit.

Barbara glimlachte mysterieus.

‘Ik zou je binnenlaten maar...’ mompelde Deleus ex en ze streek de panden van haar kamerjas glad. Ze had een mooi figuur, zeer zeker, maar die blauwe slippers met de donzig witte ponponnetjes. Pathetisch!

‘Niet nodig.’

‘Dus je wilt weten wat Dirk hier kwam doen?’ vroeg Barbara.

De trap kraakte. Ze keek nerveus achterom. Ze leek gehaast. De trap kraakte opnieuw.

Deleu, schoot het door Nadia's hoofd. Hij is uit het schuimende badwater gestapt, heeft zijn piemel uitgewrongen en staat te luistervinken. Ze probeerde haar kalmte te bewaren. Waarom was ze zo opgefokt? Omdat ze hem graag zag, die rotzak. Wat kwam ze hier eigenlijk doen? Zichzelf belachelijk maken. Dit had geen zin. Hoegenaamd niet.

'Ach nee, eigenlijk niet. Ik ben naar hem op zoek en de batterij van zijn gsm is weer eens plat. Hij heeft me vanmorgen gezegd dat hij hier zou langskomen. Vandaar. Ach, laat maar. Nog een prettige dag. En de groetjes aan de kids.'

'Nadia?'

'Ja.'

'Wat scheelt er?'

'Niks. Waarom?'

'Dirk deed ook al zo raar. Hij is op zolder tussen zijn oude spulletjes gaan rommelen. Hij was op zoek naar een brief die hij ooit heeft gekregen van een schoolvriendin. Ik weet ook niet waarom. Hij heeft hem niet gevonden, denk ik. Ik heb de meeste van die ouwe spullen weggegooid. Je kunt niet alles blijven bewaren. Hij leek nogal ontgoocheld toen hij is weggegaan en...'

'Barb? Wat is er?'

De hand kneep in Barbara's schouder. Ze kreeg een blos, de nuffige kwezel. Nadia zag de felbehaarde pols van een man. Een donkerharige man.

'Niks. Ga maar. Ik kom...'

...klaar, dacht Mendonck. Ze zei het niet. De kwezel had verdorie een nieuwe vent in huis. Benieuwd of Deleu hiervan op de hoogte is. Misschien kon de alimentatie omlaag.

'Een oude vriend', verontschuldigde Barbara zich.

'Ik ben blij. Voor jou', perste Nadia tussen haar lippen uit.